

Arrest

nr. 170 058 van 17 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. GIELEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 9 september 1992. U bent soenniet en woont sinds 2006 in El Ghazaliya, Bagdad. Sinds 2010 werkte u als chauffeur bij het ministerie van defensie, waar u mee instond voor de postverdeling. Vijf dagen voor uw vertrek kreeg u op weg naar huis telefoon vanaf een onbekend nummer. De persoon aan de telefoon vroeg of u Murthada bent en hij zei dat dit uw laatste werkdag was. Toen hing hij op. U ging naar huis en vertelde dit aan uw vader. Hij dacht dat ze u gingen vermoorden en zei dat u Irak moest verlaten. Twee dagen later regelde u uw vertrek en u kocht een vliegtuigticket in El Khadimiya. Op 9 juli 2015 verliet u Irak en op 3 augustus 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een aantal originele documenten neer: een nationaliteitsbewijs, een identiteitskaart, drie werkgerelateerde badges. U legt ook een kopie neer van twee bewijzen van betaling van uw salaris.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen zijn immers erg vaag en niet coherent en daarom niet geloofwaardig. Zo zegt u er 100% zeker van te zijn dat het telefoontje afkomstig was van sjiiitische milities en u zou dit afleiden uit het feit dat ze altijd onbekende nummers gebruiken. Over welke milities het zoal kan gaan, heeft u evenwel geen enkel idee (CGVS gehoorverslag pag. 7). Er is bovendien geen enkele concrete aanleiding die erop wijst dat sjiiitische milities achter u aan zouden zitten. De enige aanleiding die u ziet is het feit dat u soenniet bent en dat in het ministerie 95% sjiiieten zouden zijn en dat ze jullie niet in de regering willen. Omdat ze u niet kunnen ontslaan, beginnen ze te dreigen (CGVS gehoorverslag pag. 7). Deze verklaring is erg vaag en heeft geen betrekking op uw persoon en op de reden waarom men precies u zou bedreigen. U was immers maar gewoon een chauffeur en had geen belangrijke functie binnen het ministerie. Het is aldus weinig geloofwaardig dat men precies u bedreigt. U zegt trouwens zelf dat u eerder nooit last gehad heeft omwille van uw geloof (CGVS gehoorverslag pag. 8). Bovendien heeft de persoon aan de telefoon niet kenbaar gemaakt van welke militie hij dan wel zou zijn. Dit is onwaarschijnlijk. Als een militie echt een bedreiging wil vormen, kan men verwachten dat de militieleden zich ook kenbaar maken.

U kent nog twee andere soennitische collega's op het werk, Ali (N.) en Achmed (A.), maar u heeft geen idee of ze ook al bedreigingen zouden gehad hebben. U weet wel van een andere collega die een jaar geleden werd bedreigd en tien dagen later werd vermoord. U slaagt er echter niet in om details te geven over deze moord of om er op een spontane wijze over te vertellen. Als u wordt gevraagd waar en hoe deze moord gebeurde, zegt u enkel 'vermoord vlakbij zijn huis, hij woont eigenlijk in ander huis, toen in huis vader, en daarna werd hij vermoord'. U heeft geen idee door wie hij werd vermoord. Als u tot tweemaal toe nog eens wordt gevraagd hoe de moord gebeurde, zegt u enkel dat hij vertrokken is van het huis van zijn vader naar zijn eigen huis, 'onderweg kwam hij een auto tegen en ze schoten' (CGVS gehoorverslag pag. 9). Opnieuw zijn dit erg vage verklaringen voor iemand die naar de begrafenis van een collega geweest is die omwille van hetzelfde geloof werd vermoord.

U zegt verder uw twee soennitische collega's niet te hebben ingelicht over de dreigtelefoon. Als verklaring geeft u dat u niet meer op het werk bent geweest en dat u steeds maar aan het denken was dat ze u gingen vermoorden, en dus niet gefocust was (CGVS gehoorverslag pag. 8). Als u effectief vreest vermoord te worden louter en alleen omdat u soenniet bent, is de kans reëel dat dit ook voor uw collega's-soennieten geldt. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u er niet aan gedacht heeft om hen te waarschuwen.

U heeft ook geen klacht neergelegd bij de politie of uw baas gecontacteerd. Als enige reden voor het feit dat u uw baas niet heeft gecontacteerd, zegt u dat u zijn telefoonnummer niet kent. Dit is weinig aannemelijk: als u hem echt had willen contacteren had u naar de secretaris kunnen bellen of via het algemeen nummer van uw werk. U zegt het nummer van de secretaris niet te hebben. Een algemeen nummer zou er wel zijn, maar dan geeft u enkel een weinig coherente verklaring: 'Ik wist niet dat het zo gaat gebeuren met mij' (CGVS gehoorverslag pag. 8). Als u uitdrukkelijk wordt gevraagd waarom u uw baas niet inlichtte over het dreigement, ook al heeft u nooit problemen op het werk gehad omwille van uw geloof, zegt u enkel dat u iemand bent die verhalen niet groot wil maken (CGVS gehoorverslag pag. 9). Dit is een weinig overtuigende verklaring voor iemand die vlucht omdat hij vreest vermoord te worden.

Verder kan er ook worden getwijfeld aan het feit of u soenniet bent. U woont in Ghazaliya, in een deel waar de soennieten 'zeldzaam' zijn (CGVS gehoorverslag pag. 3). Toch kan u geen namen van belangrijke andere soennitische families opgeven, u zegt zelfs geen contact met hen te hebben gehad. Dit is bijzonder opmerkelijk. Sinds 2006 heeft u alleen contact met uw vriend Samir en was er uw werk, zo zegt u (CGVS gehoorverslag pag. 10). Voor iemand die negen jaar in die wijk gewoond heeft, is dit weinig waarschijnlijk. Alleszins wijst dit erop dat u zichzelf geenszins als soenniet manifesteerde (uw ouders gaven u zelfs de Perzisch klinkende namen 'Murthada' en 'Mahdi' – zie infomap) en amper contacten onderhield met soennieten in uw wijk.

Tot slot, ook al zou uw asielrelaas geloofwaardig zijn, dan nog zijn de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking te komen. Er zijn immers geen elementen die aantonen dat u effectief vervolgd zou worden bij terugkeer. Het eenmalige telefoontje beperkte zich tot de mededeling dat u die dag de laatste keer zou zijn gaan werken .

Bovendien bent u persoonlijk nog een ticket gaan regelen en vreesde u niet om op weg naar de luchthaven de checkpoints te passeren. De checkpoints worden nochtans bemand of mee bemand door milities. Uw familie heeft na uw vertrek ook niets bijzonders te vertellen, waaruit we kunnen afleiden dat de milities u thuis niet zijn komen zoeken (CGVS gehoorverslag pag. 5). Dit doet vermoeden dat uw vrees vervolgd te worden niet bijzonder ernstig is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager.

In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door

willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ze zijn enkel een indicatie van uw identiteit of van de jobs die u heeft uitgeoefend. De documenten zeggen niets over uw geloofsovertuiging of over een eventuele bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker stelt omtrent zijn geloof in het onderhavige verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) terecht opmerkt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig waren. Verzoeker kon niet sterk maken dat hij soenniet is omdat hij in feite sjiïet is. Hij hoorde van andere asielzoekers dat hij diende te zeggen dat hij soenniet was omdat hij anders geen positieve beslissing zou ontvangen. Desalniettemin werd verzoeker bedreigd omwille van geloofsmotieven. Het betrof echter het geloof van de soennitische ambtenaar waarvoor hij chauffeur was. Verzoeker beseft dat hij de waarheid had moeten vertellen doch deed dit niet uit vrees voor een negatieve beslissing.

Inzake de bedreigingen, herhaalt verzoeker sjiïet te zijn en niet soenniet. Derhalve zou elke verklaring hierover ongeloofwaardig klinken. Verzoeker werd weldegelijk telefonisch bedreigd door een groepering. Heden kan hij deze benoemen als Asaeb Ahl al Haq (AAH). Tevens vond hij een dreigbrief onder zijn deur.

Ondanks zijn mindere functie, werd verzoeker toch bedreigd omwille van het vervoeren van een soennitische ambtenaar.

Verzoeker heeft geen contact meer met familie en vrienden in Irak. Derhalve kon hij niemand inlichten en geen verdere inlichtingen ontvangen.

De politie lichtte verzoeker niet in omdat deze samenwerkt met voormelde groepering.

Verzoeker vreesde weldegelijk de “*checkpoints*” doch indien hij zijn land niet verliet zou hij ook zijn gedood. Verder ging hij de tickets halen bij het dichtstbijzijnde punt waar dit kon.

Het CGVS achtte verzoekers religie ongelooftwaardig zonder onderzoek te doen naar de waarachtigheid van de doodsbedreigingen.

Gelet op het voorgaande, acht verzoeker artikel 52 en 48/4 *juncto* artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 1, (2) van het Protocol bij voormeld verdrag geschonden.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt. Hij verwijst in deze naar het reisadvies dat de Belgische overheid uitvaardigde inzake Irak.

Verzoeker stelt nog dat het CGVS tevens het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schond. Hij herhaalt dat hij weldegelijk werd bedreigd en dat het CGVS de beslissing louter baseerde op het gegeven dat verzoeker soenniet was. Het CGVS baseerde zich meermaals op waarschijnlijkheden, vermoedens en mogelijkheden. Er werden vage en algemene omschrijvingen gehanteerd. Hiermee wordt eveneens ingegaan tegen het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een kopie van een niet-vertaald document bij het verzoekschrift (bijlage 3). Volgens hem betreft het een dreigbrief.

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota drie bijkomende stukken neer. Het betreft een kopie van een overlijdensakte met vertaling (bijlage 4) en kopieën van twee politionele documenten met vertaling (bijlagen 5-6). Verzoeker betoogt dat uit deze documenten blijkt dat de dreiging in zijn hoofde weldegelijk reëel is en dat zich in dit kader nieuwe feiten hebben voorgedaan (rechtspiegingsdossier, stuk 9).

2.2. Verweerder legt op 10 mei 2015 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtspiegingsdossier, stuk 7). Het betreft de *COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 31 maart 2016.

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan voorts niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

2.3.3. Het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat

is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.6. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing met recht gesteld wordt:

“Verder kan er ook worden getwijfeld aan het feit of u soenniet bent. U woont in Ghazaliya, in een deel waar de soennieten ‘zeldzaam’ zijn (CGVS gehoorverslag pag. 3). Toch kan u geen namen van belangrijke andere soennitische families opgeven, u zegt zelfs geen contact met hen te hebben gehad. Dit is bijzonder opmerkelijk. Sinds 2006 heeft u alleen contact met uw vriend Samir en was er uw werk, zo zegt u (CGVS gehoorverslag pag. 10). Voor iemand die negen jaar in die wijk gewoond heeft, is dit weinig waarschijnlijk. Alleszins wijst dit erop dat u zichzelf geenszins als soenniet manifesteerde (uw ouders gaven u zelfs de Perzisch klinkende namen ‘Murthada’ en ‘Mahdi’ – zie infomap) en amper contacten onderhield met soennieten in uw wijk.”

Verzoeker erkent dat de voormelde motivering terecht is en geeft toe te hebben gelogen over zijn geloof. Hij biedt echter geen afdoende uitleg ter verklaring van zijn leugenachtige verklaringen. Van een asielaanvraag mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker werd zowel bij het invullen van de vragenlijst en bij het afleggen van zijn verklaringen bij de DVZ (administratief dossier, stuk 15) als bij het CGVS (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2) gewezen op het belang van zijn medewerking en van het vertellen van de waarheid. Dat hij ervoor koos om over zijn geloof te liegen en dit blijkens de inhoud van het verzoekschrift bovendien intentioneel deed om de kans op een positieve beslissing te vergroten, doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn gezegden.

Bovendien doet dit op kennelijke wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven. Blijkens het niet-betwiste feitenrelaas en de inhoud van het gehoorverslag van het CGVS hing hij eerder gedurende zijn asielprocedure immers zijn volledige asielrelaas op aan zijn beweerde geloof als soenniet en verklaarde hij stevast omwille van dit geloof te zijn bedreigd (administratief dossier, gehoorverslag, p.6-9). De blote en ongefundeerde, *post factum* geuite bewering dat het eigenlijk zijn passagier was die soenniet was, vindt in dit kader bovendien niet de minste steun in het administratief dossier. Niet enkel kan niet worden ingezien waarom verzoeker, indien hij werkelijk werd bedreigd omwille van het feit dat hij een soennitische ambtenaar vervoerde, ten onrechte zou dienen voor te houden dat hijzelf soenniet was, doch tevens kon worden verwacht dat hij het zou hebben vermeld indien de persoon die met hem meereed bij het bedelen van de post werkelijk (eveneens) een soenniet was. Verzoeker deed dit echter niet. Hij maakte hiervan zelfs geen melding wanneer hij uitgebreid werd ondervraagd over de soennitische collega's op zijn werk (*ibid.*, p.7-8).

Verder blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat verzoeker bij het CGVS niet het minste idee bleek te hebben over welke militie hem mogelijk bedreigde. De persoon die hem telefonisch bedreigde zou ook niet kenbaar hebben gemaakt tot welke militie hij behoorde. Dit is niet geloofwaardig. Indien men verzoeker werkelijk wilde bedreigen, kon worden verwacht dat deze persoon zijn dreigement kracht zou hebben bijgezet door te onthullen tot welke militie hij behoorde.

Waar verzoeker in het verzoekschrift beweert dat hij de groepering die hem bedreigde AAH zou betreffen, dient te worden opgemerkt dat hij hiermee geenszins afbreuk doet aan de voormelde vaststellingen omtrent zijn verklaringen bij het CGVS.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder ondermijnd doordat hij heden plots beweert dat hij ook nog een dreigbrief zou hebben gevonden onder zijn deur. Verzoeker maakte van dit gegeven eerder tijdens zijn procedure namelijk nooit eerder enige melding. Redelijkerwijze mocht worden verwacht dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het feit dat hij benevens op telefonische wijze ook schriftelijk zou zijn bedreigd in zijn eigen woning eerder zou hebben vermeld indien dit werkelijk plaatsvond.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar van verzoeker – ook indien hij niet omwille van zijn eigen geloof doch wel omwille van het geloof van zijn passagier zou zijn gevisieerd – kon worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd over de eventuele problemen van zijn andere soennitische collega's. Eveneens mocht worden verwacht dat hij deze collega's zou hebben ingelicht over zijn problemen. Uit de met reden weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker naliet dit te doen. Verzoekers geloofwaardigheid wordt daarbij nog verder ondergraven doordat hij dit tracht te vergoelijken doordat hij een contact meer heeft met familie en vrienden in Irak. Verzoeker verklaarde bij het CGVS immers duidelijk dat hij weldegelijk nog in contact stond met zijn familie in Irak (*ibid.*, p.5). Bovendien legt hij in het kader van onderhavige beroepsprocedure meermaals documenten neer die afkomstig zouden zijn van Irak (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; stuk 9, bijlagen 4-6).

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij zijn baas zou hebben gecontacteerd. In deze wordt met recht gesteld:

“Als enige reden voor het feit dat u uw baas niet heeft gecontacteerd, zegt u dat u zijn telefoonnummer niet kent. Dit is weinig aannemelijk: als u hem echt had willen contacteren had u naar de secretaris kunnen bellen of via het algemeen nummer van uw werk. U zegt het nummer van de secretaris niet te hebben. Een algemeen nummer zou er wel zijn, maar dan geeft u enkel een weinig coherente verklaring: ‘Ik wist niet dat het zo gaat gebeuren met mij’ (CGVS gehoorverslag pag. 8). Als u uitdrukkelijk wordt gevraagd waarom u uw baas niet inlichtte over het dreigement, ook al heeft u nooit problemen op het werk gehad omwille van uw geloof, zegt u enkel dat u iemand bent die verhalen niet groot wil maken (CGVS gehoorverslag pag. 9). Dit is een weinig overtuigende verklaring voor iemand die vlucht omdat hij vreest vermoord te worden.”

Mede gelet op zijn contacten met zijn familie in Irak, voert verzoeker ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

De in het administratief dossier opgenomen documenten (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het document bij het verzoekschrift kan aan het voorgaande evenmin afbreuk doen. Vooreerst wordt het slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Verder is het niet vertaald, zodat de inhoud van dit document onmogelijk kan worden nagegaan. Hoe dan ook betreft het een document dat door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld en waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Mede in acht genomen dat het niet wordt neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, kan derhalve niet de minste bewijswaarde worden gehecht aan voormeld document.

Ook de stukken die door middel van een aanvullende nota worden neergelegd kunnen geen afbreuk doen aan het voormelde. Deze documenten worden slechts bijgebracht in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan deze documenten geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt des te meer nu deze documenten niet worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Waar aan zulke documenten een ondersteunende bewijswaarde zou kunnen worden gehecht indien zij worden neergelegd ter adstructie van geloofwaardige verklaringen, kunnen zij op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van

geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet terug gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

In het licht van het voorgaande kan nog worden opgemerkt dat verzoekers naaste familie nog in Bagdad vertoeft en dat in hoofde van deze familie, mede gelet op de hogere vaststellingen inzake verzoekers asielaanvraag, nergens ook maar enige melding wordt gemaakt van concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan de veiligheidssituatie gerelateerde problemen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.5).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het reisadvies waar verzoeker naar verwijst doet geen afbreuk aan het voorgaande. Nog daargelaten dat dit reisadvies geen specifieke en gedetailleerde informatie omtrent de situatie in de provincie en stad Bagdad bevat, dient te worden opgemerkt dat zulk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS